
Petri György

MARI MARASZTAL

Maya és Sára hív,
Mari marasztal,
meg hát teli a pohár,
és terítve az asztal,

vérsűrű marhapörkölt,
galuska, tarhonya,
fáintabb gyomrúaknak
tejszínes újburgonya,

meg krumplival kelesztett
foszlós fehér kenyér,
puha és illatos,
mint a csecsemőtenyér,

kapros uborkasaláta,
tejföllel teli tál,
amire friss libapörcc és
sistergő zsírja dukál.

HULLÁMJÁTÉK

Mikor majd nem leszek,
szeretni fogsz megint,
miként ha illatos-ízű gyümölcsszeszek,
málna, ringló, szeder,
bodza, barack, birs, eper
járnak rajtad át
angyali terv szerint.

*

vajon hány száz doboz
csúszik le torkodon még?
vagy hány ezer?
mielőtt fehérjedús,
szénsavas folyadékból
porrá leszel?

[AZ UTOLSÓ NAPOKBÓL]

„Uram, hadd éljek egy kicsit még,
mielőtt végleg elpihennék.”

„Ilyen finoman, csendesen?
Beszartál, édes öregem?”

„Be én.”

Orbán Ottó

PETRI GYÖRGY HALÁLÁRA

A makacs élő lassan elfogyott,
lerágta róla a húst a rák.
Könnyen kapta ölébe a Fekete Vőlegény
a csonttá soványodott, szakállas arát.

Csak csont és bőr és fájdalom,
mint Radnóti gyászversében Babits,
bár Petrinek kábítószerül ott volt még a cigaretta
s a szívószálon át szürcsölt sör is.

Botrányos lázadó... Versei anyagává hódította
a német filozófiát s az ÁVO-t,
hogy szökött fogolyként járva a korszakos sötétben
elérhessen egy napsütötte sávot.

Az élet az, ami lázad itt, piál és verset ír,
ő nyújt kezet a kőszobornak,
és nagy lezseren vonogatja a vállát,
hogy fene se bánja, mit hoz a holnap.

S testvérünk ő, a költő és a zord bohóc!
Sebzett gégéjén át a lelke vagy mije kilebben,
s a kekeckedő gyertyaláng kialszik
a rá zúduló kozmikus hidegben.

2000. július 17.